

*Universul meu spiritual
e orgie cosmică
de petale răfăcite.*

Violinne

Versuri

SEMANATORUL

Editura online

2011

Primăvara
Fantezie pe muzică de Brahms

În viața mea de celuloză
a început revoluția mugurilor.

Dumnezeu zâmbește din flori de pom,

Vântul suflă partitura
pe portativul crengilor,

Cununa cu infinitul,
Saturn și-a pus inel.

Universul meu spiritual
e orgie cosmică
de petale rătăcite.

Vântul pune în mișcare inima florilor,
Pământul e leagănul culorilor,
Copacul adună memoria colectivă a frunzelor.

Cele cinci simțuri ies neputincioase
din logica lucrurilor simple.

Patria mea este acest gând,
Abisul meu este azil de fluturi.

M-ascund printre gânduri ca soarele prin umbre
Ca-n rouă, stele căzătoare.

Evadând dintr-un cerc prăbușit
Primăvara devine un mod de viață.

O narcisă albă trage toate sforile Universului
în acest peisaj în care
iubirea e forma de relief preponderentă,

iar furtunile solare nu-i sperie
pe cei ce trăiesc în soare.

Sfidând legea atracției universale
pe fundalul cenușiu al amintirilor
statornicia pietrei rupe lanțurile,

rochița rândunicii stă agățată în cârligul lunii
plutitoare printre nuferi
luminând din adânc,

Nemărginirea iese din albia gândului,
Umbre se topesc în vârtejul timpului,

Flori albe, buimace, se trezesc pe crengi
ca un moft al naturii,

parfumul lor explorează lumi îndepărtate,

spațiul cosmic amăgește puritatea lujerului firav
în care cresc cuvinte eterice

cu scânteieri divine,

bolta grea de gânduri se sprijină pe crengi
ca pe clapele unui bătrân pian,

iar o vioară se crede floare de cireș,
în viața mea de celuloză.

Haiku

Februarie

*Covoras de nea -
Ghioceii înfloresc
Raza de soare*

Violinne

Le printemps

Fantaisie sur la musique de Brahms

Dans ma vie de cellulose,
la révolution des bourgeons vient de commencer.

Dieu sourit à travers les fleurs des arbres,

le vent souffle la partition musicale
sur le portable des branches,

Marié avec l'infini,
Saturne s'est mis la bague.

Mon univers spirituel
est une orgie cosmique
des pétales dispersés.

Le vent déplace le cœur des fleurs,
la Terre est le berceau des couleurs,
l'arbre recueille la mémoire collective des feuilles.

Les cinq sens sortent sans défense
de la logique des choses simples.

Mon pays est cette pensée,
mon abîme est un asile pour des papillons.

Je me cache parmi les pensées comme le soleil dans les ombres,
Comme dans la rosée, des étoiles filantes.

Échappant d'un circle effondré,
Le printemps devient une manière de vivre.

Une jonquille blanche tire toutes les ficelles de l'Univers
dans ce paysage où
l'amour est la forme prédominante de soulagement,

et les tempêtes solaires ne font pas peur
à ceux qui vivent dans le soleil.

Défiant la loi de l'attraction universelle
sur le fond gris des mémoires
la constance de la pierre brise les chaînes,

la gloire du matin est pendue d'un crochet de la lune
flottante parmi les lilys
éclairant de l'intérieur,

L'infinie sort du lit de la pensée,
Des ombres se fondent dans les roues du temps,

Des fleurs blanches, confuses, se reveillent sur les branches
comme un caprice de la nature,

Leur parfum explore des pays lointains,

L'espace cosmique trompe la pureté du tige fragile
où les mots éthérés augmentent

avec des divines scintillations,

La voûte lourde des pensées repose sur des branches
comme sur les touches d'un ancien piano,

et un violon se croit cerisiers en fleurs,
dans ma vie de cellulose.

Haiku

Dor

De Dragobete -
Petale de trandafir
Fulg de zapada

Violinne

Viața
- gânduri în mijlocul naturii -

Râul nu știe câte lacrimi duce
în drumul lui spre mare,
chiar dacă sunt ale tale...

Nu ți-e dor de zăpadă
pentru că te-ai plictisit de soare,
ci pentru că armonia înseamnă
mai mult decât plictiseala de bine.

Cum poate exista un pisc de munte, fără prăpastia din jur?
La fel sunt piscul fericirii,
cu prăpastia durerii.

La fel trec
o mare iubire, o mare suferință, un mare vis...
dar fără ele, cât de mărunți am fi?
Și asta nu-i nimic:
la fel de vremelnice sunt, însă,
și cele marunte...

Inteligența, educația, cultura ne învață ce e bine, corect, frumos;
inima ne arată ce rost au toate acestea.

Aleargă spre absolut,
Privește prin prisma numerelor mari,

Visează lumina pură,
Chiar dacă totul este relativ...

Pârâu își are cursul lui;
la fel - iubirea, destinul, viața...

Credeți că piatra rămâne la fel, după trecerea apei?
Tot așa, nici noi
nu vom mai fi aceiași...

Suntem structuri în devenire,
nu instantanee în timp;
avem nevoi care diferă de la o vârstă la alta;
ce ne-a ajuns ieri ori ni s-a potrivit,
astăzi ne e străin,
căci ne transformăm cu fiecare clipă,
și în mod diferit,
nu "amândoi" în același fel,
chiar dacă am pornit pe același drum, cândva...

Fiecare descoperă viața pe cont propriu
și în fiecare clipă,
în care vise se spulberă
și vise noi apar.

Frumusețea unei prietenii este ca un parfum de floare;
chiar dacă floarea s-a ofilit, păstrează-i parfumul în suflet,
acolo nimic nu se ofilește,
cenușa e doar praf de stele...

Când îți pare că o furtună ți-a schimbat întreaga viață,
adu-ți aminte că n-ar fi putut,
indiferent dacă ar fi fost prestabilit sau nu,
cursul vieții.
Și-atunci, va fi doar o furtună.

Așa cum raza de soare
șterge urmele furtunii,
un zâmbet vindecă răni;
învață iertarea,
pe tine însuși.

Pare că izvor cu izvor se-nțeleg,
atunci când își unesc apele într-un singur curs;
că frunză cu frunză se-nțeleg,
atunci când se unesc într-un singur freamăt;
O, de câte ori mi s-a părut că înțeleg mai bine
glasul unui izvor,
ori al unei frunze,
decât al unui om...

Viata - gânduri în mijlocul naturii -

*Râul nu știe câte lacrimi duce
în drumul lui spre mare,
chiar dacă sunt ale tale...*

*Nu ți-e dor de zăpadă
pentru că te-ai plictisit de soare,
ci pentru că armonia înseamnă
mai mult decât plictiseala de bine.*

*Cum poate exista un pisc de munte, fără prăpastia din jur?
La fel sunt piscul fericirii,
cu prăpastia durerii.*

*La fel trec
o mare iubire, o mare suferință, un mare vis...
dar fără ele, cât de mărunți am fi?
Și asta nu-i nimic:
la fel de vremelnice sunt, însă,
și cele mărunte...*

*Inteligenta, educatia, cultura ne învață ce e bine, corect, frumos;
inima ne arată ce rost au toate acestea.*

*Aleargă spre absolut,
Privește prin prisma numerelor mari,
Visează lumina pură,
Chiar dacă totul este relativ...*

*Pare că izvor cu izvor se-nțeleg,
atunci când își unesc apele într-un singur curs;
că frunză cu frunză se-nțeleg,
atunci când se unesc într-un singur freamăt;
O, de câte ori mi s-a părut că înțeleg mai bine
glasul unui izvor,
ori al unei frunze,
decât al unui om...*

Violinne

La vie

- *des pensées au milieu de la nature* -

La rivière ne sait pas combien de larmes porte
dans son chemin vers la mer,
même si elles sont à vous ...

Ne regrettez-vous pas la neige
parce que vous vous ennuyez du soleil,
mais que l'harmonie
est plus que l'ennui du bien.

Comment peut-il y avoir un point de montagne, sans l'écart autour de lui?
Aussi, sont le comble du bonheur,
et l'abîme de la douleur.

Ils passent aussi
un grand amour, une grande douleur, un rêve ...
mais sans eux, combien nous sommes petits?
Et ce n'est rien:
les petits choses sont aussi temporaires...

L'intelligence, l'éducation, la culture nous enseigne ce qui est bon, juste, beau;
le coeur nous montre à quoi bon.

Va à l'absolu,
regarde à travers le prisme de grands nombres,

Rêve la pure lumière,
même si tout est relatif ...

Le ruisseau a son cours;
aussi - l'amour, le destin, la vie ...

Pensez-vous que la pierre reste la même, après le passage de l'eau?

Nous aussi,
nous ne serons pas les mêmes ...

Nous sommes des structures de l'avenir,

pas des instantanés du temps,
nous avons des besoins qui diffèrent d'un âge à l'autre;
ce qui nous a suffi hier,
aujourd'hui il nous est étrange,
parce que nous nous transformons à chaque instant,
et différemment,
pas "les deux" de la même manière,
même si nous avons commencé de la même façon, un jour ...

Chacun de nous trouve sa propre vie
à chaque instant,
dans lequel des rêves disparaissent
et de nouveaux rêves se produisent.

La beauté de l'amitié est comme un parfum des fleurs;
même si la fleur est disparue, gardes son parfum dans ton âme,
où rien ne s'estompe pas,
les cendres sont seulement de la poussière d'étoiles ...

Quand il vous semble que la tempête a changé votre vie,
rappelez-vous qu'elle ne pourrait jamais,
même si le cours de la vie était ou non prédéterminé.
Et puis, ce sera juste une tempête.

Comme le soleil
supprime les traces de la tempête,
un sourire guérit les blessures;
apprenez à pardonner
à vous-même.

Il semble que ruisseau avec ruisseau peuvent bien s'entendre,
quand ils réunissent leurs eaux dans un seul cours;
que feuille avec feuille peuvent bien s'entendre,
quand elles se réunissent dans un seul soupir;
Oh, combien de fois j'ai pensé que je comprends mieux
la voix d'un ruisseau
ou d'une feuille,
que d'un homme ...

Haiku

Singur

*Om de zapada -
O poveste de iarna
Pustiu pe alei*

Violinne

Veșnicile începuturi

Sensul unic e plictisitor,
chiar dacă e un drum care urcă

Părăsim pasiuni, oameni, idei,
pentru noi începuturi

pe cărări lăturalnice
- ca niște destine de rezervă –
șotron desenat pe nisip

și de multe ori căi închise,
dar cine-ar fi ajuns la capăt, să-i pese?

Care e capătul final al unei pasiuni,
al unei iubiri,
al unui vis?

Capătul final e sfârșitul.

Părăsim drumuri ce urcă
într-un sens unic și plictisitor
spre moarte

păcălind destinul
pe cărările amețitoare
ale veșnicelor începuturi

de pasiuni
de iubiri
de rătăciri...

Cu inutilă timiditate,
când viața tace și nu-ndrăznești s-o deranjezi

călcând pe tăișul potecilor ocolitoare
semănăm timp,
să crească veșnicii,

pe care le lăsăm în urmă
când veșnicia devine rutină

deși ne dor drumurile
care urcă fără noi

Iar uneori suntem doar decorul
sensului unic.

Veșnicele începuturi

*Sensul unic e plictisitor,
chiar dacă e un drum care urcă*

*Părăsim pasiuni, oameni, idei,
pentru noi începuturi
pe cărări lateralnice
- ca niște destine de rezervă -
șotron desenat pe nisip
și de multe ori căi închise,
dar cine-ar fi ajuns la capăt, să-i pese?*

*Care e capătul final al unei pasiuni,
al unei iubiri,
al unui vis?*

Capătul final e sfârșitul.

*Părăsim drumuri ce urcă
într-un sens unic și plictisitor
spre moarte
păcălind destinul
pe cărările amețitoare
ale veșnicelor începuturi
de pasiuni
de iubiri
de rătăciri...*

*Cu inutilă timiditate,
când viața tace și nu-ndrăznești s-o deranjezi
câlcând pe tăișul potecilor ocolitoare
semănăm timp,
să crească veșnicii,
pe care le lăsăm în urmă
când veșnicia devine rutină*

*deși ne dor drumurile
care urcă fără noi*

*Iar uneori suntem doar decorul
sensului unic.*

Violinne

Les éternels commencements

Le sens unique c'est ennuyeux,
même s'il s'agit d'une route qui monte

Nous quittons des passions, des gens, des idées,
pour de nouveaux commencements

sur des routes cachées
- comme des sauvegarde destinées -
jeu d'enfants peint dans le sable

et souvent chemins fermés,
mais qui aurait arrivé à la fin, pour s'en soucier?

Quel est le but final d'une passion,
d'un amour,
d'un rêve?

Le but final est la fin.

On quitte des routes qui grimpent
à sens unique et ennuyeux
vers la mort

en trompant le destin
sur les chemins étourdis
des éternels commencements

des passions
des amours
des errants...

Avec une inutile timidité,
Quand la vie se tait et tu n'oses pas l'inquiéter

En passant sur le bord des chemins du détour
on sème du temps,
pour y augmenter des éternités,
que nous laissons derrière

quand l'éternité devient routine

même si nous n'aimons pas les chemins
qui montent sans nous

Et parfois nous sommes seulement le décor
du sens unique.

Haiku

Seara

*Nuferii pe lac -
Plutesc lin printre stele
Lacrimi pe obraz*

Violinne

Tristeți în flori
(Triste fleur)

Așa cum valoarea, uneori,
Nu așteaptă numărul anilor grei,
La fel vine răul; tristeți în flori,
Peste un pustiu de idei,
Cuvintele vin în neștire,
În inima zidită-n uimire
Totu-i trecut,
Totu-i pierdut...
Printre lacrimi, nostalgic,
Plec, vagabond, iar și iar,
Infinitate de fermec,
Spre capătul lumii, hoinar.

Triste fleur
(Tristeți în flori)

Comme aux âmes bien nées, la valeur
N'attend pas le nombre des années,
C'est aussi que le mal vient; triste fleur,
Sur un désert d'idées,
Déluge de mots répandu,
Coeur perdu,
Tout passé,
Tout cassé...
Parmi des larmes
Je pars vagabonde,
Infinité de charmes,
Jusqu'au bout du monde.

Trec (*Je passe*)

În juru-mi nu-s oameni, ci stele,
Pe Caleea Lactee alerg,
Și zeii sunt singuri, și-s grele
Tăceri ce în mine converg.

Prin gene-ți sclipește o rază,
Ești munte, zăpezi, vis rotund,
Pe care, cu dor, desenează
Doar versul în care m-ascund.

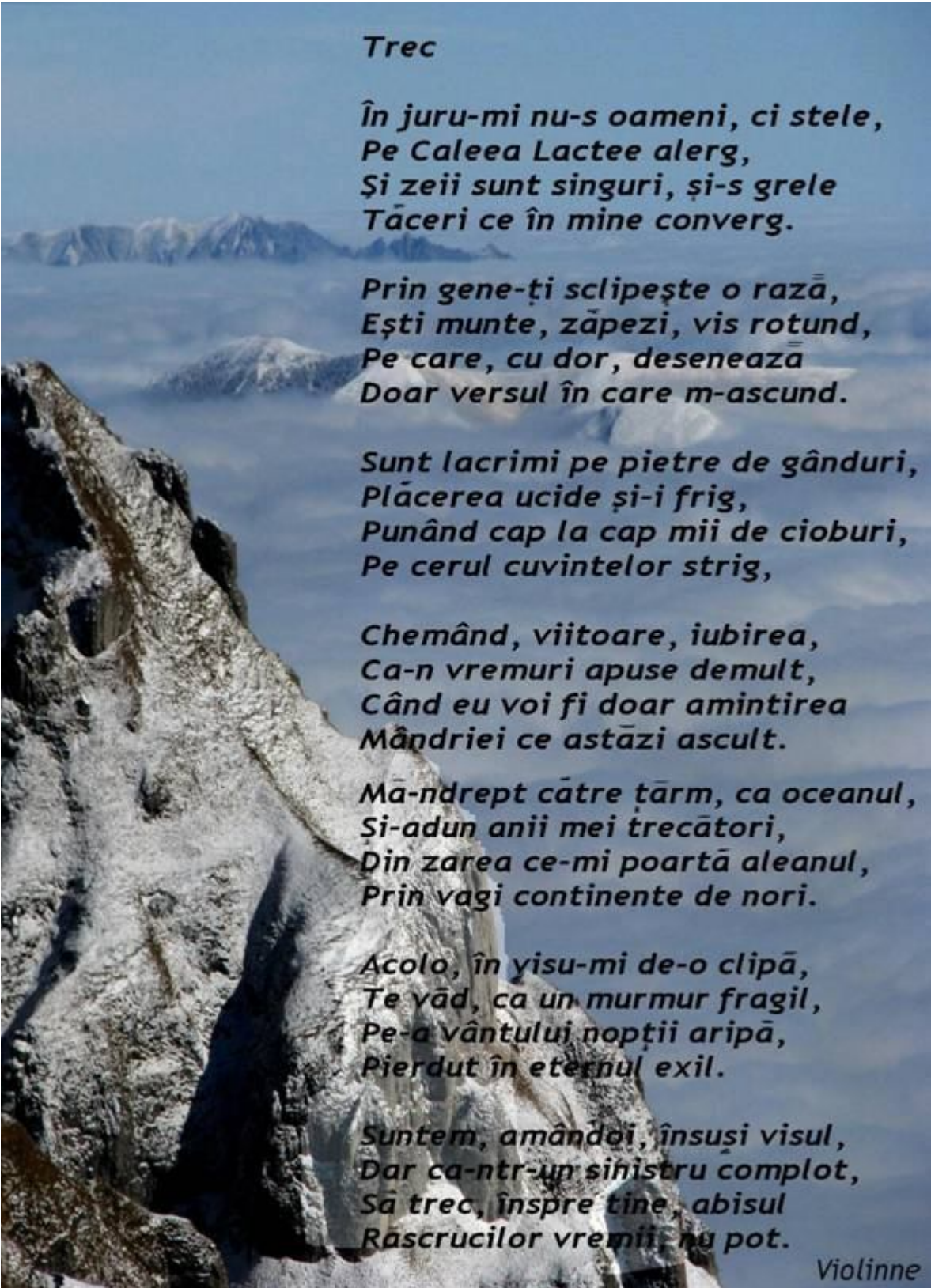
Sunt lacrimi pe pietre de gânduri,
Plăcerea ucide și-i frig,
Punând cap la cap mii de cioburi,
Pe cerul cuvintelor strig,

Chemând, viitoare, iubirea,
Ca-n vremuri apuse demult,
Când eu voi fi doar amintirea
Mândriei ce astăzi ascult.

Mă-ndrept către țarm, ca oceanul,
Și-adun anii mei trecători,
Din zarea ce-mi poartă aleanul,
Prin vagi continente de nori.

Acolo, în visu-mi de-o clipă,
Te văd, ca un murmur fragil,
Pe-a vântului noptii aripă,
Pierdut în eternul exil.

Suntem, amândoi, însuși visul,
Dar ca-ntr-un sinistru complot,
Să trec, înspre tine, abisul
Răscrucilor vremii, nu pot.

Trec

*În juru-mi nu-s oameni, ci stele,
Pe Caleea Lactee alerg,
Și zeii sunt singuri, și-s grele
Tăceri ce în mine converg.*

*Prin gene-ți sclipește o rază,
Ești munte, zăpezi, vis rotund,
Pe care, cu dor, desenează
Doar versul în care m-ascund.*

*Sunt lacrimi pe pietre de gânduri,
Plăcerea ucide și-i frig,
Punând cap la cap mii de cioburi,
Pe cerul cuvintelor strig,*

*Chemând, viitoare, iubirea,
Ca-n vremuri apuse demult,
Când eu voi fi doar amintirea
Mândriei ce astăzi ascult.*

*Mă-ndrept către țarm, ca oceanul,
Și-adun anii mei trecători,
Din zarea ce-mi poartă aleanul,
Prin vagi continente de nori.*

*Acolo, în yisu-mi de-o clipă,
Te văd, ca un murmur fragil,
Pe-a vântului nopții aripă,
Pierdut în eternul exil.*

*Suntem, amândoi, însuși visul,
Dar ca-ntr-un sinistru complot,
Să trec, înspre tine, abisul
Răscrucilor vremii, nu pot.*

Violinne

Je passe (Trec)

Je passe, voyageur solitaire, parmi les étoiles et je vais
Chercher l'inconnu...
Mes éphémères dieux sont seuls en moi, tu le savais,
C'est mon voyage, coeur nu.
Le soleil brille dans tes regards magiques,
Rêve sans visage,
Sur l'infinité de neiges des montagnes mystiques,
Pendant que ces versets sont mon seul équipage.
Belle pensée, dans mon oeil pluvieux,
Qui m'apporte, le plaisir qui tue, toujours froide,
D'une mantie de ce ciel poussiéreux
Je t'ai fait une ballade,
Perdue dans la pensée des nobles attitudes,
Pour d'autres mondes, sans temps et fierté,
Quand je serais seulement le mémoire de mes solitudes,
En attendant, pour nous, une prochaine volupté.

Je suis l'océan qui coule sans ma vie d'une seconde,
Qui s'envole, parmi des continents comme un nuage ronde.

Ton pays est dans mes rêves,
Fragile comme une soiree d'été,
Et avec le vent qui brise tu t'enlèves,
Un étranger perdu vers l'éternité;
Peut-être nous sommes le même rêve sublime,
Tu vis dans ma mémoire, pour y toujours durer,
Mais ce qui nous sépare c'est l'abîme
De l'écart des chemins qu'on passe sans retourner.

Je passe

Je passe, voyageur solitaire, parmi les étoiles et je vais
Chercher l'inconnu...

Mes éphémères dieux sont seules en moi, tu le savais,
C'est mon voyage, coeur nu.

Le soleil brille dans tes regards magiques,
Rêve sans visage,

Sur l'infinité de neiges des montagnes mystiques,
Pendant que ces versets sont mon seul équipage.

Belle pensée, dans mon oeil pluvieux,
Qui m'apporte, le plaisir qui tue, toujours froide,
D'une mantie de ce ciel poussiéreux

Je t'ai fait une ballade,

Perdue dans la pensée des nobles attitudes,

Pour d'autres mondes, sans temps et fierté,

Quand je serais seulement le mémoire de mes solitudes,
En attendant, pour nous, une prochaine volupté.

Je suis l'océan qui coule sans ma vie d'une seconde,

Qui s'envole, parmi des continents comme un nuage ronde

Ton pays est dans mes rêves,

Fragile comme une soirée d'été,

Et avec le vent qui brise tu t'enleves,

Un étranger perdu vers l'éternité;

Peut-être nous sommes le même rêve sublime,

Tu vis dans ma mémoire, pour y toujours durer,

Mais ce qui nous sépare c'est l'abîme

De l'écart des chemins qu'on passe sans retourner.

Violinne

Ninge (*Il neige*)

Mai ninge, uneori, cu nostalgie,
Când nopți și zile se gonesc alene,
Mă ning cuvintele, în poezie,
Ninge cu stele ce-mi sclipesc sub gene.

Sub pașii mei grei, neaua plânge-n șoapte,
Iar omul de zăpadă-i dus cu gândul
Către un vechi miros de mere coapte,
Pe care-l poartă, printre streșini, vântul.

Ferestre zăvorâte mă-nconjoară,
În care bat atâtea triste-amurguri,
Cuvinte aruncate într-o doară,
Și luna agățată printre țurțuri.

Căușul mâinii îl închid, cu sete,
Câteva lacrimi se preling prin palme,
Un fulg de nea străbate prin sonete,
În care vântul, obosit, adoarme.

Deși mă lupt cu-o ultimă putere,
Nămeții asasini îmi dau de știre,
Că timpul însuși e-n întârziere,
Și-alerg spre umbra ta din amintire.

Apare, însă, -o rază, arcuită,
Prin ropote de nori ce-și sună goarna;
Pe pietrele durerii, risipită,
Se scurge, ca un râu de lacrimi, iarna.

La pieptu-mi, ca-ntr-o rană-mbrățișată,
Adun un colț de cer și-un colț de lună,
Și-n vis, zâmbind, pentru întâia dată,
Fac primii pași cu tine, mână-n mână.

Ninge

**Mai ninge, uneori, cu nostalgie,
Când nopți și zile se gonesc alene,
Mă ning cuvintele, în poezie,
Ninge cu stele ce-mi sclipesc sub gene.**

**Sub pași mei grei, neaua plânge-n șoapte,
Iar omul de zăpadă-i dus cu gândul
Către un vechi miros de mere coapte,
Pe care-l poartă, printre streșini, vântul.**

**Ferestre zăvorâte mă-nconjoară,
În care bat atâtea triste-amurguri,
Cuvinte aruncate într-o doară,
Și luna agățată printre țurturi.**

**Căușul mâinii îl închid, cu sete,
Câteva lacrimi se preling prin palme,
Un fulg de nea străbate prin sonete,
În care vântul, obosit, adoarme.**

**Deși mă lupt cu-o ultimă putere,
Nămeții asasini îmi dau de știre,
Că timpul însuși e-n întârziere,
Și-alerg spre umbra ta din amintire.**

**Apare, însă, -o rază, arcuită,
Prin ropote de nori ce-și sună goarna;
Pe pietrele durerii, risipită,
Se scurge, ca un râu de lacrimi, iarna.**

**La pieptu-mi, ca-ntr-o rană îmbrățișată,
Adun un colț de cer și-un colț de lună,
Și-n vis, zâmbind, pentru întâia dată,
Fac primii pași cu tine, mână-n mână.**

Violinne

Il neige (Ninge)

Il neige parfois, avec nostalgie,
Quand les nuits et les jours s'enfuient lentement, à peine,
Il neige avec des mots, dans la poésie,
Il neige avec des étoiles qui brillent dans mes gènes.

Sous mes lourdes pieds, la neige pleure à voix basse,
Et le bonhomme de neige pense
À l'ancien odeur de pommes au four,
Que le vent porte, parmi les avant-toits, à son tour.

Des fenêtres fermées m'entourent à tout lieu,
Où les tristes couchers de soleil battent,
Des mots provisoirement remis en jeu,
Et la lune parmi les glaçons qui pendent.

Je ferme la pelle à main comme les gourmets,
Quelques larmes parmi les mains, s'en sortent,
Un flocon de neige traverse des sonnets,
Dans les quelles, le vent fatigué, s'endort.

Pendant que je lutte avec un dernier effort,
Les lourdes neiges me rapellent, après la gloire,
Que le temps est lui-même en retard, qu'il est tort,
Et je vais trouver seulement votre ombre, dans ma mémoire.

Il semble, cependant, une poutre en arc d'été,
Parmi l'éclatement des nuages qui sonnent le clairon;
Sur les pierres de la douleur, dissipé,
L'hiver drain comme un fleuve de larmes, en leur son.

Sur ma poitrine, comme une plaie embrassée,
Je rassemble un morceau de ciel et un coin de la lune,
Et dans mon rêve, pour la première fois, éclairée,
Main dans la main, je pars avec vous.

Il neige

*Il neige parfois, avec nostalgie,
Quand les nuits et les jours s'enfuient lentement, à peine,
Il neige avec des mots, dans la poésie,
Il neige avec des étoiles qui brillent dans mes gènes.*

*Sous mes lourdes pieds, la neige pleure à voix basse,
Et le bonhomme de neige pense
À l'ancien odeur de pommes au four,
Que le vent porte, parmi les avant-toits, à son tour.*

*Des fenêtres fermées m'entourent à tout lieu,
Où les tristes couchers de soleil battent,
Des mots provisoirement remis en jeu,
Et la lune parmi les glaçons qui pendent.*

*Je ferme la pelle à main comme les gourmets,
Quelques larmes parmi les mains, s'en sortent,
Un flocon de neige traverse des sonnets,
Dans les quelles, le vent fatigué, s'endort.*

*Pendant que je lutte avec un dernier effort,
Les lourdes neiges me rapellent, après la gloire,
Que le temps est lui-même en retard, qu'il est tort,
Et je vais trouver seulement votre ombre, dans ma mémoire.*

*Il semble, cependant, une poutre en arc d'été,
Parmi l'éclatement des nuages qui sonnent le clairon;
Sur les pierres de la douleur, dissipé,
L'hiver drain comme un fleuve de larmes, en leur son.*

*Sur ma poitrine, comme une plaie embrassée,
Je rassemble un morceau de ciel et un coin de la lune,
Et dans mon rêve, pour la première fois, éclairée,
Main dans la main, je pars avec vous.*

Violinne

Seara

(*Chaque soir*)

Armele-s abandonate,
Picuri mici, se scurg, troiene,
Pe când stele-adevărate
Îți sclipesc, hai-hui, prin gene.

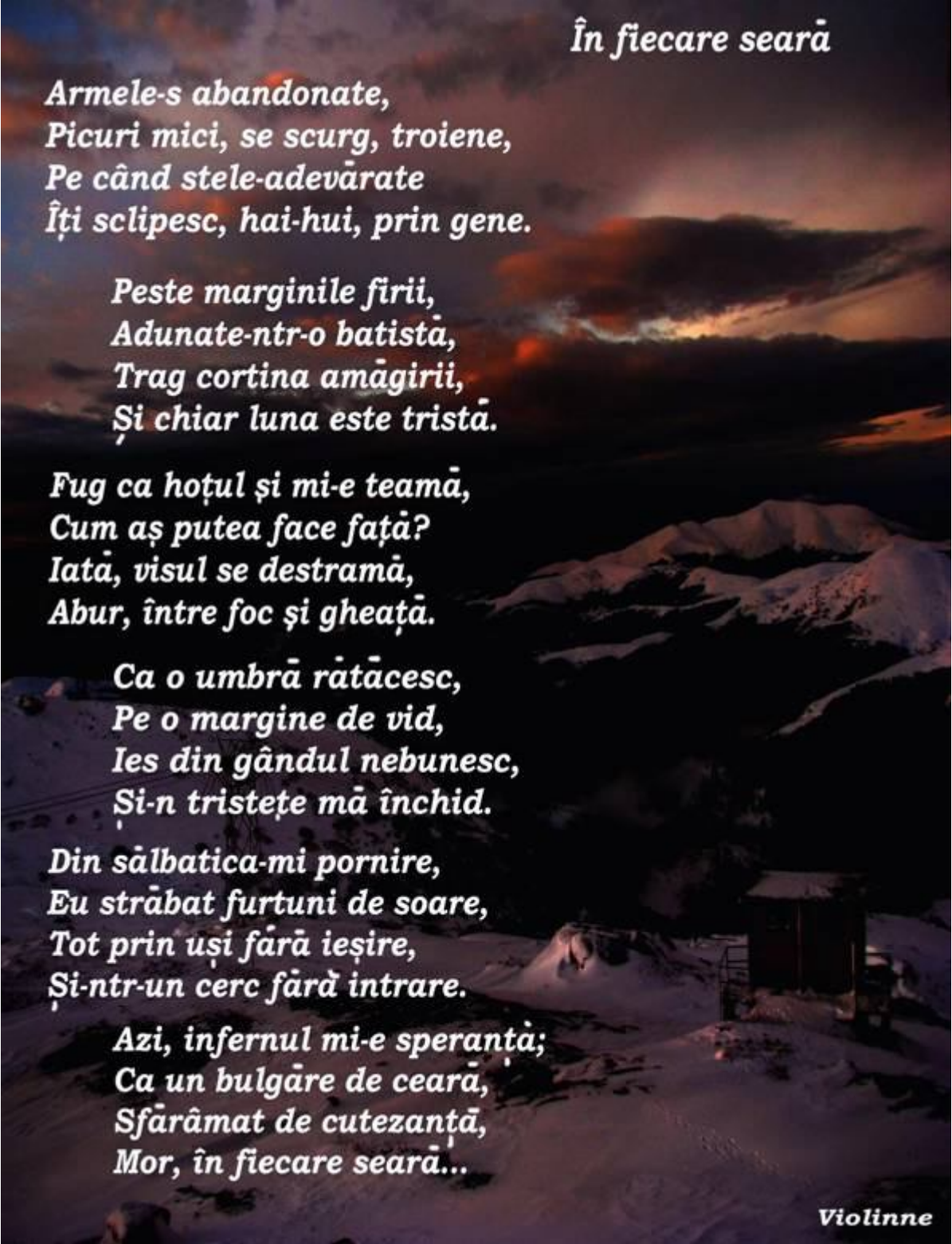
Peste marginile firii,
Adunate-ntr-o batistă,
Trag cortina amăgirii,
Și chiar luna este tristă.

Fug ca hoțul și mi-e teamă,
Cum aş putea face față?
Iată, visul se destramă,
Abur, între foc și gheață.

Ca o umbră rătăcesc,
Pe o margine de vid,
Ies din gândul nebunesc,
Și-n tristețe mă închid.

Din sălbatica-mi pornire,
Eu străbat furtuni de soare,
Tot prin uși fără ieșire,
Și-ntr-un cerc fără intrare.

Azi, infernul mi-e speranță;
Ca un bulgăre de ceară,
Sfărâmat de cutezanță,
Mor, în fiecare seară...

În fiecare seară

*Armele-s abandonate,
Picuri mici, se scurg, troiene,
Pe când stele-adevărate
Îți sclipesc, hai-hui, prin gene.*

*Peste marginile firii,
Adunate-ntr-o batistă,
Trag cortina amăgirii,
Și chiar luna este tristă.*

*Fug ca hoțul și mi-e teamă,
Cum aș putea face față?
Iată, visul se destramă,
Abur, între foc și gheață.*

*Ca o umbră rătăcesc,
Pe o margine de vid,
Ies din gândul nebunesc,
Și-n tristețe mă închid.*

*Din sălbatica-mi pornire,
Eu străbat furtuni de soare,
Tot prin uși fără ieșire,
Și-ntr-un cerc fără intrare.*

*Azi, infernul mi-e speranță;
Ca un bulgăre de ceară,
Sfărâmat de cutezanță,
Mor, în fiecare seară...*

Violinne

Chaque soir (Seara)

À la place de mes armes,
Au-delà de nos absences,
J'ai mis les larmes
De nos silences;
Au lieu de la douleur qui s'efface
Je tourne le grand rideau noir
Sans plus qu'une trace
D'espoir;
Je m'enfuis comme un voleur,
Dis, comment j'aurais pu faire face?
Ça me fait peur,
Entre le feu et la glace...

Je suis l'ombre
Qui frôle la détresse,
Chaque nuit blanche, chaque jour sombre,
Vient ma tristesse;
De mon état sauvage,
J'ai souvent passé mon tour
Vers l'orage
À donner tant d'amour,
Et l'enfer est l'espoir
De mon coeur,
Je meurs chaque soir,
Illusion de douceur.

Chaque soir

*À la place de mes armes,
Au-delà de nos absences,
J'ai mis les larmes
De nos silences;
Au lieu de la douleur qui s'efface
Je tourne le grand rideau noir
Sans plus qu'une trace
D'espoir;
Je m'enfuis comme un voleur,
Dis, comment j'aurais pu faire face?
Ça me fait peur,
Entre le feu et la glace...
Je suis l'ombre
Qui frôle la détresse,
Chaque nuit blanche, chaque jour sombre,
Vient ma tristesse;
De mon état sauvage,
J'ai souvent passé mon tour
Vers l'orage
À donner tant d'amour,
Et l'enfer est l'espoir
De mon coeur,
Je meurs chaque soir,
Illusion de douceur.*

Violinne

Christos a înviat

*In liniștea nopții străbate
Un dangăt de clopot sfios,
Cu mi de ecouri iscate
In sufletul lumii, pios.*

*Colindă, smerit, azuriul,
Și-al inimii tainic profet
Anunță venirea Lui - Fiul
Dulgherului din Nazareth!*

*Departe de ură, ne-aduce
Blandetea, făcând să dispară
Durerea rămasă pe cruce,
In cântec nou de primăvară.*

*Azi însăși natura învie,
Serbăm că-a venit pe pământ
Salvat din deșarta trufie,
Descult și hulit, din mormânt,*

*Christos, înviat în lumină,
In mugurii codrului sfânt,
In salcia care alină
Cu-a ei adiere de vânt,*

*In iarba și-n mieii ce zburdă,
In cântul naturii-nverzite,
Și-n inima, până ieri, surdă,
Și-n inimile-mpietrite,*

*In florile îmbobocite,
In vântul ce-adie-n cireș,
In creste de munți adumbrite,
În plaiul cu flori, megieș.*

*Lumină ne-aduce și pace,
Cerescul Lui dar îl primim,
Natura în vis se preface,
Și-n cântec creștin, mulțumim.*

Violinne

Christos a înviat!

În liniștea nopții străbate
Un dangăt de clopot sfios,
Cu mii de ecouri iscate
În sufletul lumii, pios.

Colindă, smerit, azuriul,
Și-al inimii tainic profet
Anunță venirea Lui – Fiul
Dulgherului din Nazareth!

Departe de ură, ne-aduce
Blândețea, făcând să dispară
Durerea rămasă pe cruce,
În cântec nou de primăvară.

Azi însăși natura învie,
Serbăm că-a venit pe pământ
Salvat din deșarta trufie,
Desculț și hulit, din mormânt,

Christos, înviat în lumină,
În mugurii codrului sfânt,
În salcia care alină
Cu-a ei adiere de vânt,

În iarba și-n mieii ce zburdă,
În cântul naturii-nverzite,
Și-n inima, până ieri, surdă,
Și-n inimile-mpietrite,

În florile îmbobocite,
În vântul ce-adie-n cireș,
În creste de munți adumbrite,
În plaiul cu flori, megieș.

Lumină ne-aduce și pace,
Cerescul Lui dar îl primim,
Natura în vis se preface,
Și-n cântec creștin, mulțumim.

Christos a înviat

*În liniștea nopții străbate
Un dangăt de clopot sfios,
Cu mii de ecouri iscate
În sufletul lumii, pios.*

*Colindă, smerit, azuriul,
Și-al inimii tainic profet
Anunță venirea Lui - Fiul
Dulgherului din Nazareth!*

*Departe de ură, ne-aduce
Blândetea, făcând să dispară
Durerea rămasă pe cruce,
În cântec nou de primăvară.*

*Azi însăși natura învie,
Serbăm că-a venit pe pământ
Salvat din deșarta trufie,
Descult și hulit, din mormânt,*

*Christos, înviat în lumină,
În mugurii codrului sfânt,
În salcia care alină
Cu-a ei adiere de vânt,*

*În iarba și-n mieii ce zburdă,
În cântul naturii-nverzite,
Și-n inima, până ieri, surdă,
Și-n inimile-mpietrite,*

*În florile îmbobocite,
În vântul ce-adie-n cireș,
În creste de munți adumbrite,
În plaiul cu flori, megieș.*

*Lumină ne-aduce și pace,
Cerescul Lui dar îl primim,
Natura în vis se preface,
Și-n cântec creștin, mulțumim.*

Violinne

Sărbătoarea de Florii

Dis de dimineață,-o rază,
Și un tril de ciocârlii,
Un anunț vesel trădează:
Sărbătoarea de Florii!

Se adună ram cu ram,
Boboeci de primăvară,
Mugurași ce bat în geam,
Vântul duce sfoară-n țară;

Munții se trezesc din zori,
Și se uită somnoroși,
Falnici și cu capu-n nori,
Se întind, spre cer, voioși;

Roiuri de albine trec,
Păsărele, cu duiumul,
Într-un zumzet, se întrec,
De copii, se umple, drumul.

Iarba râde-n verde crud,
Latră, bucuros, Grivei,
Behăind, vesel, se-aud,
Pe câmpie, câțiva miei.

Două câni se iau de toartă,
Și urează, prin castani,
Pentru cei ce nume poartă
De flori, astăzi, La mulți ani!

Sărbătoarea de Florii

Dis de dimineată, -o rază,
Și un tril de ciocârlii,
Un anunț vesel trădează:
Sărbătoarea de Florii!

Se adună ram cu ram,
Bobocea de primăvară,
Mugurasi ce bat în geam,
Vântul duce sfoară-n țară;

Munții se trezesc din zori,
Și se uită somnoroși,
Fălnici și cu capu-n nori,
Se întind, spre cer, voioși;

Roiuri de albine trec,
Păsărele, cu duiumul,
Într-un zumzet, se întrec,
De copii, se umple, drumul.

Iarba râde-n verde crud,
Latră, bucuros, Grivei,
Behăind, vesel, se-aud,
Pe câmpie, câtiva miei.

Două câni se iau de toartă,
Și urează, prin castani,
Pentru cei ce nume poartă
De flori, astăzi, La multi ani!

Violinne

Fane's channel

Fabulă

Nici nu trecuse anul, și ziua lui Fănel
Se-apropia, sfioasă, on line, încetinel;

Un clip – o simfonie –, cu bună cuviință,
Bătu solemn din tobe, și declară: ședință!

- Având toți interpreții în frac, cu papioane,
Îmi pare și normal să-l întâmpin eu pe Fane!
În plus, frumoase doamne-i vor face reverențe;
De nu veniți, nici nu va simți a voastre-absențe...

- O, Jesus, fără mine, zise un cântec vechi,
Cine-i va mai aduce, șoptite, în urechi,
Chitara și armonica, fix la five o'clock,
Și din ai tinereții ani șui, balade rock?

Trecu atunci pe whirless, purtând pe cap un clop,
Un fecior tare mândru, ce le strigă-n galop:
- Eu zic că la petreceri ar fi mai bărbătească
Și mult mai potrivită, o horă oltenească!

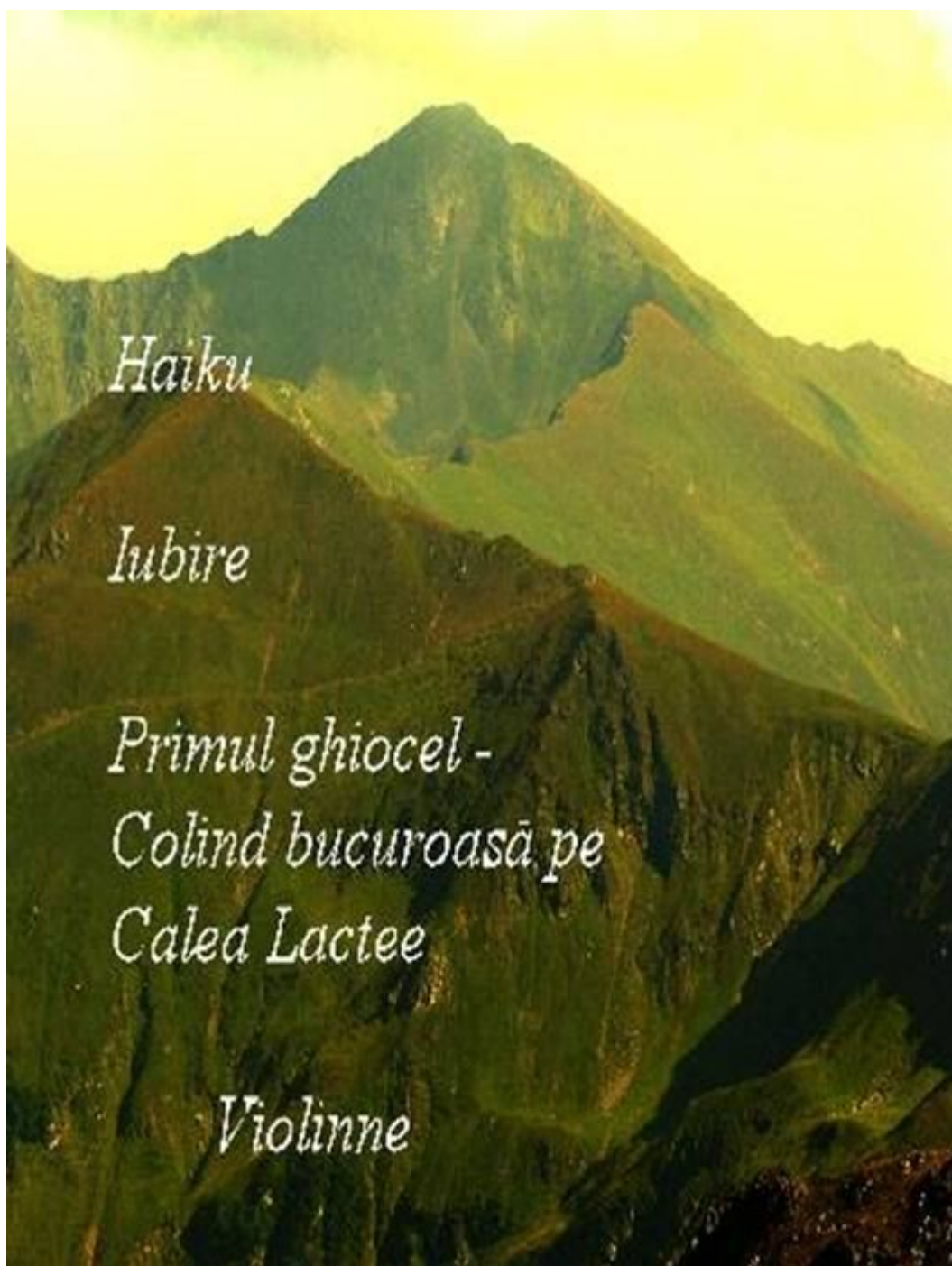
- Oh, boys, nu credeți voi că sunteți cam ramoliți?
Acum la modă este rap on hip-hop, nu știți?
La mine doar găsește discurs și poezie,
Și proză, și graffiti, breakdance – o armonie!

Dar cum pe negândite s-a fost logat și Fane,
În panică intrați, se porniră toți, pe toane:
Der Fliegende Holländer, cu Pieces Of a Dream,
Cu Michael Jackson, însuși, spărgând pereții: Scream!
O sârbă românească, la-ntrecere c-un vals,
Romeo, Julieta, Stromae - Alors on danse...
Cu Jacques Dutronc, și moda: Mini, Mini, Mini,
Până când Aznavour le zise: C'est fini!

Fane tastă log out și se-ndreptă spre mine:
- N-ai o pastilă, zise, ceva, algocalmine?
Că deși-i casa goală, și n-avem invitați,

Cu detectoru' -ți intră și pe off line, pirăți;
Și tare-mi este teamă, că azi, de ziua mea,
Vreau să ascult în tihnă, deplină, liniștea...

Morala? Chiar și-aceia ce au cununi de laur,
Să știe că - oriunde - *tăcerea e de aur.*

Boul *Fabulă*

Un bou ce de la muncă venea cam obosit,
Trecând pe lângă moară, aude-un glas șoptit;
Cum Veta lu' Spoitu' îi zise lui Mihai:
- Dacă tăceai, vecine, filozof rămâneai...

Rămase cu-acest murmur în cap și în urechi,
În timp ce ochi de vaci, îl priveau perechi-perechi.
El, important și sobru, deh! bou cu greutate,
Gândea, privind de sus cum le-ar fi mângâiat pe toate;
Dar nu rosti o vorbă, decis fiind să facă
O nemaipomenită impresie: să tacă!

Lui îi plăcea Joiana, cu ochii lungueți,
Și coada, înfoiată, cu artă, pe scaieți;
Dar și Rozina, vaca cea nouă și roșcată,
C-avea pe vino-ncoace: era vacă-ncălțată...

Făcu o strategie, cu mintea lui de bou:
- V-arăt eu cine mi's, căci de-acum sunt „boul nou”!

Veni Joiana, prima, și îl privi mieroasă,
Clipind din gene grele și lungi, de vacă grasă;
Apoi veni Rozina – glezne mici, crupa sus -
(îl urmărea demult ea, visând, cu gândul dus)
Cu ugerul bombat, la paradă, pe trotuare,
Privea timid, în jos, de ziceai că-i vacă mare.

Stăteau gură căscată și așteptau un semn,
În timp ce dânsu'-n sine, își zise:
-Voi fi demn!

Privi la vaca unu, apoi la vaca doi,
Apoi calcă în baltă, stropind în jur noroi...

Morala, dragii mei, este foarte tristă: Of,
Nu orice boulică, ce tace, -i filozof.

Vulpea ludică

Fabulă

Un vulpoi cu blana groasă se plimba printr-o pădure,
Într-o vreme de răstriște, neputând să mai îndure,
Cât era de genial și uite, dom'le, animale,
N-au murit de dragul meu, că mă și scot din balamale!
N-am greșit nimic, își zise; ca să pot să le încânt,
Tot o țin într-o tristețe: “vai, tu, știi ce singur sunt?”
Și savant, poet, modest, chiar și sensibil mă socot
(când e vorba despre mine, că de voi, mă doare-n cot);
N-am timp să vă țin de mână, doar v-am spus că mă grăbesc,
Plus că prea sunteți mărunte, însă vă fâgăduiesc
Să vă iau pe toate bla bla bla bla la mine-n baracă
Și să vă recit cu patos pe Voltaire în limba greacă,
Și ceva din S. Esenin până când, respectuos ,
Veți căsca o gură mare și vă veți topi pe jos;
În cascadele de lacrimi ce vor curge-n jurul meu,
Voi spăla ceva păcate, și-oi renaște, vulpea-zmeu;
Iar apoi, prinzând ideea, rătăcită-n vârf de praz,
Vă voi face-un semn cu deștu': hai, că n-aveți nici un haz!
Însă când mă umflu-n pene și-mi place să fac tapaj,
Vă invit să vă holbați la ultimul meu tatuaj.
L-am făcut direct pe creier, ce (de greu) a luat-o-n jos;
Vi-l arăt, pe rând, firește, că-n public n-ar fi frumos...
Iată, vă invit, romantic, printre bălării, la vals,
Să vedem, cine-ndrăznește să mai zică_că sunt fals.
Stați la rând, mi-am făcut fantă drept în pieptul meu bombat,
Și-am setat: bagi o monedă – pup, și-înjur, pe-automat.
Totul este ordonat în sufletul și-n mintea mea,
Rafturi pline de iubire, pătrunjel, ceai și cafea,
Mâini, culori, ochi, știți că toate le-am vopsit la indigo,
Adunându-vă-mpreună, într-un minunat tango.
Dacă una face nazuri și cumva se mișcă-n rând,
O delete de pe trei situri plus al patrulea, din gând.

În timp ce umbla cu fală și se-analiza la rece,
Vede-o pisicuță neagră, ce-i șoptește,-n timp ce trece:
Dragule, magnific, nu e, în pădure, nici un ciot,
Și-n plus, tu ești dizolvat într-un poem cam idiot;

Pe-ăsta de n-ai fi un biet nebun obscen și fandosit,
Eu l-aș fi băut la ceai, dar e grețos, nu mi-a priit.
Prea mult exceptional esențial și decisiv...
Eu, cu excesivă reverență-ți spun: ești agresiv!
Ești chiar fraier de nu vezi cât îți vorbesc de amical;
Poezie, nu contest, ai - cât un act de cod fiscal.
Ca o cârțiță-ndopată - vorbe goale pe furtun,
Ochii ți-ai uns cu-alifie fermecată, de magiun.
Dar nu vreau să te manipulez, te las, deci, să te bucuri...
Zise ea, și dintr-un salt, sări într-o boltă de struguri.

Plânse, mânios, vulpoiul, și privind, cu gândul dus,
Și cu furie ascunsă, c-o mătă-l privea de sus,
Într-o, bleah, reacție - repulsie la strugurei,
Zise: n-ai nici o... **morală**, și ești *acră*... *ca și ei*.

Afară-i iarnă

(Parodie la "Afară-i toamnă" de Mihai Eminescu)

Afară-i iarnă, neaua 'mprăștiată,
Iar ploaia svârlă 'n geamuri grele picuri;
Și eu citesc facturi din groase plicuri
Și mă gândesc de-un ceas: sunt terminată!

De multă vreme n-am muncit nimic,
Aș vrea să nu pierd timpul, dar nu pot;
Ce bine e, uitând că n-am un zlot,
Să stau visând la foc, de somn să pic.

Bătăi în ușă mă trezesc din gânduri,
Visez la Făt Frumos din basmul vechiu,
Pe calul alb, ce tropotește-n scânduri;

Foșnesc bancherii, și eu n-am nici bechiu,
Se-adună toți la ușa mea, strâng rânduri...
Și mă trezesc din basmul cel străvechiu.

Scrisoare către Romeo

Scriu lettre pentru tine,
Romeo, mon amour,
Cântam voios în rime,
Dar ai plecat, un jour...
Să fiu cu tine, darling,
Visez în limbi străine,
De-atâta stress e warning,
În inimă la mine.
Faisons l'amour în rime,
Că-i dragostea din cărți,
Pour toi, eu fac și crime,
Dar unde ești? (Vreau hărți)
L'amour 'este un cobai
Pe care facem clicuri',
Dar tu eroare dai,
Și-mi amintești nimicuri,
Ce m-au făcut frumoasă;
Le revăd cu tristesse,
Și când l'amour m'apasă,
Eu devin poétesse...
Iubesc înțelepciunea,
Plus tôt qu'elle mă iubește,
Dar joia-ncepe luna,
Și marți mă-nnebunește.
L'oubli și mersu-n sus
Sunt bună-nțelepciune,
Da'n Rai n-a prea ajuns
L'interessante lume...
Eu îmi cunosc les limites
Și-aleg să le ignor,
Singurătatea-i finite,
Commence marché (Obor).
Nu viața veșnică e importantă,
Iubirea e l'esprit de sensualité,
Ci veșnica însuflețire radiantă;
Câtă luciditate, atâta dramă, e...

Haiku - Senryu

Februarie

*Iese soarele -
ghioceii înfloresc
încep grevele*

Violinne

Poem trist

Țeva à la Ranetti

Ooo, trist poem! (mai tare) Ooo, tristă Zuliettä!
(Adică, asta-s eu, scuzați...) Tristă planetă!
Deși... tristețea mea – in versuri - e mai mare
Decât o biată stea, plutind, sub un biet soare...

Pentru că la Mizil - parol! - m-am cam distrat,
Și-apoi Romică, dragul de el, s-a supărat
Pe mine - că mâncase țeva mai greu la țină,
Ori a avut vreun virus, și mi-a găsit prițină...

Țe mult am plâns, de-ați știți, nici nu m-ați crede;
Mai plâng și-acum, de altfel, chiar dacă nu se vede,
Și-mi caut, printre lacrimi, partener de cuplet,
Dar vreau, acum, Romeo–n stil nou, de secs poet.

Ooo, jale! Vai, nici gândul nu pot să-l mai ascult!
Oricum, Othello, mie, mi-ar fi plăcut mai mult...
Și-n loc de SEXPIR (care, în treacăt, m-a ucis),
Homer, cu pețitorii-n Itaca, să-mi fi scris!

Să fi văzut atunțea, Othello la Mizil,
O, Zei! În loc de dramă, ieșea un vodevil!
Și-aveam batist', să-i flutur, pe peroane, lin,
Când el pleca-n icspresu' ațela dă Berlin...

Vai, țe m-am rătățit printre copiii muzii,
De-mi vâjje pe umeri balonul cu iluzii...
Romi, la tastatură, dedzeaba țiocănești,
Dacă nu-mi spui în versuri cu rime: mă iubești?

Căci eu, acum, de când sunt, de tine, părăsită,
Mă simt mai puțin tânăr', mai mult neliniștită...
O noapte dă delițiu, je veux, doar, la Mizil,
Și-acolo mi-oi ghiți amor dă secs țivil;

Iar de n'oi reuși, voyons, acest capriț,
Mă duc la mănăstire, mă fac chelugheriț –
Conservator sau liberal, cum Vântu-adie,
Și mă suisidez, în inim' țe pustie...

Ultimul bal... la spital

Uvertura (La internare)

(Jurnal)

E criză, în spital, de toate;
noroc c-am laptop permanent!
Am dat un ram pe trei prosoape,
doi pixeli pe un pansament,
și-un soft făcut de mine-anume,
c-un miligram, conexiune,
pe un antibiotic rar,
de văd prin el, destul de clar...
Pe-un anestezic mi-au cerut
să fac eu pod de flori, pe Prut;
pentru dezinfectant – nițel –
le-am scos din Excel, un tabel;
de le-oi mai cere vreo pastilă,
de laptop, de acum, mi-e milă...

Conflictul oper(ați)ei

Ei spun că nu mai pot să scriu,
unde m-or duce, nici nu știu
și nici nu vreau. Imi trag din suflet
mausul și placa de sunet
și mă târăsc în cărucior
pe nesfârșitul coridor...
N-am apucat nici să dau save,
noroc cu un băiat superb,
dintr-un salon alăturat
(dulce, blând, intimidat)...
Acum zic să le cer iertare,
și-n scris, dar și în gura mare,
celor pe care-am supărat.
Dar sunt prea mulți, vai! am strigat;
chiar la toți? La toți, exact.
C-am făcut-o... c-am trișat...
nu mai știu, că m-au drogat.

Pentru operația finală,
le-am dat amprenta digitala!
iar când pe masă m-au urcat,
mi-au luat o mufă, m-au cablat,
și-acolo, cu un bisturiu,
aproape m-au tăiat pe viu,
și tot au scos ceva c-un clește
(nu stiu ce, nici nu mă privește),
tot să ramână cu ceva,
din – vai, integritatea mea...
Acum, când scriu, tastez cu frică:
mai am cinci inci de plasma mică;
iar la plecare, o blondină
m-aleargă cu oxacilină:
mai am și pentru ea, vreo rimă?
Nu mai am, nici de-un accent:
din laptopul permanent,
ramas-am, doar, c-un pansament...

Tablou final

Pe sub pat, o goangă roz
mișună, în sus... și-n jos...
ce frumos...

EPIGRAMME

Daca o să câștig bani vreodată...

O să-i beau, iară din rest,
Îmi iau casă la Carei,
Pe Ale(e)a Jacta Est,
La numărul trei.

Domn

(inspirată din Păstorel)

Da, o dată, într-un loc,
Am văzut un domn cu cioc,
Și mi s-a părut că dorm,
Și că văd un cioc cu domn...

Cu paharul

Eu, cu paharul, față-n față;
Plini amândoi, c-așa e-n viață:
El – plin de vitamine,
Și eu – plină de mine...

Eu sunt mereu la curent

Citesc știri din parlament,
Guvern, ori matrimoniale,
Și-orice, nou, eveniment,
Tot... în I.L. Caragiale.

Rugăciune

Dragă Bunul Dumnezeu,
Am și soră, am și frate,
Jucării, și bani, de toate,
Însă... m-am pierdut chiar eu.

De ziua îndrăgostiților

E ziua când iubirea o slăvim;
Frumoasă m-am făcut și mă gândeam să-mi
Serbez această zi în mod sublim:
Online pe facebook, eu, cu mine însămi.

Deductie

Gândeam zâmbind amar o dată:
E blând Grivei, e mielușel!
Când scris-ai „Câine rău” pe poartă,
Deci... nu te refereai la el.

Rezerva

Visai să mă înlocuiești;
Un biet actor, în mare vervă...
Te-aștept... doar dacă mai dorești:
Sunt la spital, într-o ‘rezervă’.

Cu daruri

Moș Crăciun, neistovit,
Hohotind, cu brațe pline,
Cu plăcere, te invit,
Să mai „**dai**” și pe la mine!

Fidelitate

Eu, să te înșel, vreodată?!
Râd în hohote, iubito;
Am conștiința curată,
Iată, nici n-am folosit-o!

Unui șef

Ne-amenință, fără temei,
Că ne pune în proțap,
Crezând că e în capul schemei,
Deși... el însuși n-are cap.

Unuia care nu muncește

Noți și zile trec ușor,
Viața arde ca un sfeșnic;
Totu-n lume-i trecător,
Doar concediul tău e veșnic!

Cupidon

Doar iubirea m-a împins
Să-ți trimit săgeți în stol,
Ce-n inimă te-au atins,
Însă... a sunat a gol.

Portret

Tainic surâs, privire visătoare!
N-am mai văzut așa o frumusețe,
Pe care s-o iubesc cu disperare...
(mă uit la poza mea din tinerețe)

Moșul înțelept a zis: Fără dulciuri!

Nu doar dulciuri, propriu-zis;
A-nceput să se întindă,
Și-acum chiar mi-a interzis
Să mă uit și în oglindă!

Eu îți urez de sărbători

S-ascuți pe Hruscă până-n zori,
Și-n loc de brad, s-admiri, în ger,
O poză veche c-un copac cu flori,
Și prin tavan, un colț uitat de cer...

Îți urez un frumos revelion în doi...

Îți pun pe masă doar un țoi,
Fără de mâncări,
Să ai revelion în doi
Timp și trei mișcări.

După revelion

(Lacustră)

Și parcă dorm pe scânduri ude, socot,
Nu mișună nimic prin casă,
Iar gazda mă izbește în spate, cu-n cot,
Căci este și ea tot sub masă.

Dreptul e sublim

Nu-i nevoie de dovezi;
De-asta Dreptul e sublim:
Orice-ai vrea ca să pledezi,
Cu doi martori... stabilim.

De sărbătoare

(șeful e "în capul schemei, deși el însuși n-are cap)

Îi fac azi, șefului, urare
(în legătură cu proțapul),
Și-apoi, fiind o sărbătoare,
Mă bucur să ne pierdem... capul!

Replică la epigrama lui Mircea Pavelescu:

“Eu -care sunt o fire pătimașă,
Până-am ajuns să îmi cunosc femeia,
Am cheltuit răbdare uriașă
Dar infinit mai mult după aceea.”

Confesiune

Când m-a luat din Botoșani,
N-avea răbdare multă!
A așteptat doar câțiva ani,
S-ajung și eu... adultă.

Griji

De-atâtea griji, un găinar
(La gripa din aprilie),
Și-a luat un veterinar,
Ca medic de familie.

În democrație

Acum poți să spui, ca-n piață,
Tot ce faci, cum spun și eu:
Iubesc nevasta lui de-o viață,
Dar și el... bărbatul meu.

Unui epigramist care zice că scrie cu caninii

Dragul meu, caninii tăi
Sunt atât de mititei,
Că scriu blând ca un retuș...
Sunt de lapte, ori n-au tuș?

CUPRINS

Primăvara – <i>Fantezie pe muzică de Brahms</i>	1
Fotopoezie: Februarie.....	3
Le printemps - <i>Fantaisie sur la musique de Brahms</i> -.....	4
Fotopoezie: Dor	6
Viața - <i>gânduri în mijlocul naturii</i> -	7
Fotopoezie: Viața	9
La vie - <i>des pensées au milieu de la nature</i> -	10
Fotopoezie: Singur.....	12
Veșnicele începuturi	13
Fotopoezie: Veșnicele începuturi	15
Les éternels commencements	16
Fotopoezie: Seara	18
Tristeți în flori	19
Triste fleur	20
Trec	21
Fotopoezie: Trec	22
Je passe	23
Fotopoezie: Je passe	24
Ninge	25
Fotopoezie: Ninge	26
Il neige	27
Fotopoezie: Il neige	28
Seara	29
Fotopoezie: În fiecare seară	30
Chaque soir	31
Fotopoezie: Chaque soir	32
Fotopoezie: Christos a înviat	33
Christos a înviat	34
Fotopoezie: Christos a înviat	35
Sărbătoarea de Florii	36
Fotopoezie: Sărbătoarea de Florii	37
Fane's channel - Fabulă	38
Fotopoezie: Iubire	39
Boul – Fabulă	40
Vulpea ludică – Fabulă	41
Afară-i iarnă	43
Scrisoare către Romeo	44
Senryu: Februarie	45
Poem trist – <i>Teva à la Ranetti</i>	46
Ultimul bal la spital	47
Epigrame.....	49